

dagsordenen med henblik på at få foretaget en revision af teaterloven. Det synes jeg der er god grund til, i betragtning af at hovedloven faktisk er tilbage fra 1960 eller 1963, og at den ikke har været revideret de seneste 12 år.

Men jeg opfatter ikke indholdet af forslaget sådan, at man vil lave revolution, altså lave om på hele det grundlag, som teaterpolitikken bygger på, og det vil jeg egentlig også mene skulle ligne Socialdemokratiet dårligt, eftersom de jo har haft en stor del af ansvaret for den lov, som vi har.

Så derfor vil jeg sige det på den måde, at det, man præciserer i beslutningsforslaget, de takter, hvor Socialdemokratiet foreslår præciseringer, er vi i hovedlinjerne enige i. Vi mener, det er klart, at en revision af teaterloven skal bygge på, at man sikrer, at dansk teaterpolitik hviler på klare kvalitetskrav og klare principper for alsidighed i udbuddet. Det er unikt, og det er vigtigt.

Vi er også enige i, at der skal opstilles meget klare kriterier for den kunstneriske og udviklingsmæssige kvalitet af teatrene, at det er det, der danner baggrund for statsmidlerne til teatrene.

Nu har der været en debat om armslængdeprincippet, det har vi jo haft nogle gange i forskellige sammenhænge i det seneste års tid, og efterhånden tror jeg nok, vi er kommet dertil, at vi alle sammen er enige i, at armslængdeprincippet er det rigtige. Jeg synes også, debatten i dag har vist, at det ville være meget uklogt, hvis vi som politikere skulle begynde at gøre os kloge på, hvad folket skal mene er godt eller dårligt teater. Det tror jeg er ret individuelt.

Det, der er afgørende, er vel, at man får nogle teatre, som er meget alsidige, og som har bredden i sig. Hvem kan ikke lide at se en rigtig god mainstream teaterforestilling i en fyldt sal, hvor vi alle sammen kan sidde og klappe og grine? Sådan skal det være. Men der skal også være mulighed for, at publikum, som har særlige ønsker og behov, og teaterfolk, som har nogle særlige ideer til at udvikle nye kunstneriske retninger, kan prøve kræfter med det. Og det er jo netop det, der er så fantastisk ved kunst og kultur, at man hele tiden bryder grænser.

Kl. 15.45

Der har i dagens debat været nævnt eksempler inden for filmverdenen på, hvordan det har udviklet sig. Men vi skal også være opmærksomme på, at en af forudsætningerne for dansk films store succes i dag er, at vi har et fantastisk

teaterliv, at vi har den sammenblanding eller supplerung, at man i filmen gør brug af teater-skuespillere, i modsætning til mange andre lande, hvor man som filmskuespiller har specialiseret sig til filmen og ikke er i stand til at kunne stå på en scene. Men det er jo det, der gør, at vi har den vekselvirkning i dansk film i kraft af gode historier og af særdeles gode skuespillere, som har fået deres oplæring på teatrene; de kan gøre sig på film, og i kraft af den popularitet, som en del af skuespillerne får på filmen, fører de den tilbage til teatrene og medvirker til, at flere besøger teatrene. Så der er den vekselvirkning, som gør, at vi selvfølgelig skal støtte teateret og selvfølgelig skal støtte alsidigheden og dermed også give rum for eksperimenterne og de smalle forestillinger.

Vi er også meget enige i de præciseringer, som Socialdemokratiet foreslår om børne- og ungdomsteatre, at vi får teatrene til at sprudle ude på daginstitutioner og skoler, uddannelsessteder i det hele taget, for jo mere hele det musiske miljø bliver fremmet i uddannelsessystemet, jo bedre for uddannelserne, men også jo bedre for unges mulighed for at tilegne sig forståelsen, ideen og værdien af også at frekventere teatrene, når de bliver voksne.

Så vil jeg kommentere spørgsmålet om den geografiske spredning. Jeg mener, det er vigtigt, at vi, særlig nu, hvor vi står over for det nye operahus og det nye skuespilhus i København, som skal være nationalscenerne, ikke fokuserer alle midlerne i hovedstaden, men at vi også har den teaterpolitiske spredning og dermed understøtter teaterforeningerne ude omkring i landet og også understøtter de teaterforestillinger, som fra hovedstaden bevæger sig ud i det ganske land.

Der har også været nogle diskussioner i dag omkring belægningsprocenter, om kriterierne for støtte. Der er jeg meget enig i, at man skal passe på med ikke alene at gøre belægningsprocenter til et kriterium, for det vil jo af naturlige grunde føre med sig, at man ensretter teaterlivet, at det mere bliver en form for mainstreamteater, vi ser, fordi man skal sørge for hele tiden at tilrettelægge sine teatre sådan, at man fokuserer på flest mulige i teatrene. Det skal man selvfølgelig som hovedregel også, men man skal ikke gøre det i en sådan grad, at man mister bredden i det.

Og det er faktisk et af de steder, hvor jeg mener, at der er et begyndende, jeg vil ikke sige faresignal, men alligevel, og som jeg vil opfordre